

FE COM OR

El text de la segona lectura d'aquest diumenge és un fragment de l'inici de la 1a. Carta de Pere. Hi ha comentaristes que pensen que es tracta d'un escrit, procedent de la comunitat cristiana de Roma, destinat a enfortir la influència d'aquesta sobre comunitats de l'Àsia menor. D'altres pensen que és precisament a l'Àsia menor on té l'escrit el seu origen i, en aquest cas, es tractaria d'un cristià d'aquesta zona que voldria fer conscients als destinataris de l'escrit que una mateixa fe els uneix amb els cristians de Roma. La unanimitat és pràcticament total pel que fa a l'autoria del text. És molt difícil sostenir que n'és Pere, el galileu deixeble de Jesús. No es fa esmena de cap contacte amb Jesús, ni cap frase, que faci al·lusió al seguiment o la passió. La redacció mostra un grec selecte, que no s'adiu amb la procedència cultural i professional de Pere, un pescador galileu. El contingut s'ajusta bé a una teologia tardana de Pau.

L'autor es val d'un sermó o de material usat en les celebracions baptismals, ampliat amb recomanacions sobre el sofriment i una bona llista d'obligacions sobre comportament; un cop ajuntat tot li hauria donat la forma de carta amb que ens ha arribat a nosaltres. L'època de composició s'ha de situar entorn al canvi del I al II segle. Entre les moltes possibilitats d'oferir un esquema de la carta el més senzill podria ser aquest, que, després de l'adreça i la salutació, divideix l'escrit en tres parts: 1) La dignitat de la vocació cristiana i les seves responsabilitats; 2) El testimoni de la vida cristiana: conducta en el món pagà, amb les autoritats, i a la llar; 3)

El cristià i la persecució. El text de la segona lectura d'aquest diumenge (1Pe)correspon a la primera part de la carta.

Destaca en la lectura la comparació de la fe amb l'or. La fe és un tresor molt valuós. Així com l'or pot perdre el seu valor, sobretot l'or de les monedes, que es barrejava amb altres metalls menys valuosos i calia fondre al foc la moneda per separar el que realment era or, la fe en Jesús pot perdre el seu valor quan defalleix davant les temptacions de l'apostasia. Si davant les dificultats, temptacions o persecucions la fe aguanta, llavors es mostra que aquesta manté la seva entera solidesa. A quina mena de proves pot fer referència exactament el text?. Pel temps de redacció de l'escrit és aconsellable descartar una persecució general en tot l'imperi. La de Neró, bo i que establís precedent, tingué un àmbit molt local. Dos versets posteriors al text que comentem poden ajudar a respondre l'interrogant. A 4,16 es diu: "Si algú ha de sofrir pel fet de ser cristià, que no s'avergonyeixi" i a 5,9 "Ja sabeu que la comunitat de germans d'arreu del món ha de suportar els mateixos sofriments". Sembla, doncs, que el sofriment consisteix en acusacions calumnioses contra els cristians a causa de la seva fe.

Si la fe és un gran valor ha de causar al cristià una profunda alegria, molt superior a la tristesa que pugui produir el sofriment. Les proves de tota mena contra els bons són el senyal de que la fi s'acosta, el moment en que s'ha de revelar la salvació (v.5) i per això cal alegrar-se.

Diumenge 2on de Pasqua
1 de Maig de 2011